

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Rakastettu Führer

Osa 3

Adolf Hitler: Henkilökohtaisen uhrautumisen johtaja

Michael Storm

Kansallissosialismia, kuten kaikkia vallankumouksellisia liikkeitä, ruokkii *henkilökohtainen uhrautuminen*. Liikkeemme on ainutlaatuinen siinä mielessä, että johtajamme ei ainoastaan näyttänyt esimerkkiä henkilökohtaisesta uhrautumisesta valtataistelun aikana, vaan teki niin koko elämänsä ajan.

Kun Hitler oli vasta nuori mies, hän luovutti orpoeläkkeensä nuoremmalle sisarelleen Paulalle ja lähti sitten omille teilleen selviytyäkseen vihamielisessä maailmassa, jossa jokapäiväinen leipä oli hankittava katkerasti. Tämä varhainen esimerkki muiden tarpeiden asettamisesta itsensä edelle oli jatkuva hänen elämässään.

Ensimmäisen maailmansodan aikana Hitler jakoi kaikki tavallisten sotilaiden vastoinkäymiset. Hänen rykmenttinsä vuoti valkoista verta rintamalla. Kun sen

vahvuus väheni, jokaista miestä vaadittiin tekemään enemmän. Kukaan mies ei koskaan tehnyt enemmän kuin Hitler. Hän ilmoittautui jatkuvasti vapaaehtoiseksi ylimääräisiin tehtäviin, otti vastaan kaikkein vaarallisimpia tehtäviä ja välttyi kymmeniä kertoja täpärästi kuolemalta. Aivan kuin hän olisi voinut pelkällä tahdollaan tuoda Saksalle voiton. Kun hänen oli aika lähteä hyvin ansaitulle lepäämään tai lomalle, hän kieltäytyi siitä ja antoi sen sijaan sen naimisissa olevalle miehelle, jotta hän voisi viettää aikaa kotona perheensä kanssa.

Selkään puukotuksen ja Saksan nöyryyttävän tappion jälkeen Hitler vannoi omistavansa loppuelämänsä sille, että hän tekisi Saksasta suuren ja kumoaisi Versaillesin pahan sopimuksen. Näiden taisteluvuosien aikana hän koki vielä suurempaa puutetta kuin nuoruudessaan.

Hänen henkilökohtainen vaatekaappinsa oli niin nuhjuinen, että erään puolueen jäsenen oli lahjoitettava puku, jotta Führer saattoi tavata teollisuusjohtajia. Hän ei ainoastaan elänyt vaatimattomasti, jotta jokainen markka voisi mennä taisteluun, vaan hänen oli myös luovuttava unelmastaan tulla koskaan (tai niin hän luuli tuolloin) taiteilijaksi tai arkkitehdiksi.

Aineelliset hyödyt eivät olleet ainoita uhrauksia, joita puolue vaati johtajaltaan. Hitler valitteli usein, ettei hän voinut nauttia oman perheensä sydäimestä ja rinnasta, koska hän ei voinut mennä naimisiin, koska hän oli naimisissa koko Saksan kanssa. Vielä pahempaa oli, että hän tiesi, ettei voisi koskaan kokea isyyden iloa, koska se olisi epäoikeudenmukaista hänen lapsilleen, eli taakka hänen jalanjäljissään kulkemisesta olisi liian suuri heille.

Kun sota pakotti Saksaan, Führerin oli luovuttava unelmastaan kaupunkiensä jälleenrakentamisesta. Sitten hän puki univormunsa ylleen ja kieltäytyi riisumasta sitä ennen kuin voitto oli saavutettu. Hän työskenteli kellon ympäri, ja hänellä oli aina vain enemmän ja enemmän tehtävää. Hänen päämajaansa, "sudenpesä" Rastenburgissa, oli haudattu soiseen metsään, jossa oli kesällä liian kuuma ja talvella liian kylmä. Hänen henkilökuntansa piti sitä ilottomana tehtävänä ja ei malttanut odottaa, että heidät siirrettäisiin Pariisiin tai Berliiniin, jolloin Führer jäisi työskentelemään Saksan puolesta ilman viihdettä, kirkkaita valoja tai voiton makeaa hedelmää.

Keväällä 1945 Hitler poistui Führerbunkkerissa sotilaskonferensseista muutamaksi minuutiksi ihaillemaan malleja upeista kansallissosialistisista kaupungeista, joiden rakentamisesta hän haaveili sodan jälkeen tietäen liiankin hyvin, ettei niitä koskaan hänen elinaikanaan rakennettaisi.

Kun Neuvostoliiton kranaatit alkoivat pudota kaupunkiin, hän sanoi Waffen SS-kenraali Leon Degrellelle, että jos hänellä olisi ollut poika, hän olisi halunnut, että hänestä tulisi Degrellen kaltainen, mutta että Degrellen oli säilytettävä henkensä yhdessä eversti Hans-Ulrich Rudelin kanssa, jotta he innoittaisivat tulevaa saksalaisnuorisoa sankaruudellaan. Führer sanoi, että hän tekisi lopullisen uhrauksen Saksan puolesta eikä juoksisi karkuun, vaan taistelisi vihollista vastaan katkeraan loppuun asti ja riistäisi sitten kapitalisteilta ja bolsevikeilta heidän juutalaisen mielihyvänsä, kun he eivät ainoastaan asettaneet häntä syytteeseen vaan myös silpoisivat hänen ruumiinsa, ja niinpä hän taisteli, kunnes "Untermenschen" oli vain muutaman metrin päässä, ja sitten hän lensi ylös Valhallaan.

Adolf Hitler oli mies, joka uhraisi itsensä, koko elämänsä, kansansa puolesta. Tämä suuri hyve on kansallissosialismille ominainen piirre, eli yksilön uhrautuminen suuremman hyvän puolesta. Siksi yksi kansallissosialisti on sadan demokraatin tai republikaanin arvoinen. Se tekee meistä niin vahvoja ja niin pelättyjä.

Nuorena myrskytrooperina tein 48 tuntia viikossa töitä paikallisessa tehtaassa, lahjoitin koko palkkani puolueelle, siivosin päämajaa, hoidin kirjoituspöytää, keräsin allekirjoituksia vetoomuksiin, kokkailin aterioita, tein televisiohaastatteluja ja silloin tällöin pidin hauskaa katutaisteluissa maan pohjasakan kanssa. Useimpia "reilun sään" kansallissosialisteja oli vaikea löytää, kun tuli aika tehdä töitä tai lahjoittaa oikeaa rahaa. Ei ole yllättävää, että heidät kaikki karsittiin liikkeestä, ei tappouhkauksilla tai pommeilla, vaan sillä, etteivät he olleet vakuuttuneita kansallissosialismista. He halusivat "juhlia" ja niittää kunniaa muiden toverien arvokkaista uhrauksista. Nämä kuhnurit poistuivat nopeasti puolueesta, ja joka kerta kun he poistuivat, se teki meistä vahvempia.

Führerimme uhrauksiin verrattuna minun rahani, hikeni ja vereni ovat mitättömiä uhrauksia. Liikkeemme on kuitenkin tänään täynnä tovereita, joiden uhraukset tekevät heistä sankareita: todellisia kansallissosialisteja, kuten Reinhard Sonntag, joka antoi henkensä vain muutama vuosi sitten, ja Gottfried Kuessel, joka on ollut vankilassa yli kaksi vuotta (ja jota odottaa vielä kahdeksan vuotta vankeutta), sekä monia, monia muita, joita ei turvallisuussyistä voida nimetä, mutta joita ilman te ette tänään pitäisi tätä lehteä kädessänne ja lukisi tätä artikkelia.

Me kansallissosialistit arvostelemme miestä tai naista vain yhden voimakokeen perusteella, ja se on se, kuinka paljon he *uhrautuvat* voiton eteen. Se, kuinka fiksuja he ovat (tai luulevat olevansa), kuinka rikkaita he ovat, kuinka hyviä

taistelijoita he väittävät olevansa, tai kuinka paljon olutta he pystyvät kuluttamaan, ei merkitse mitään... vain se, *kuinka paljon ihminen antaa itsestään!*

Jokaisen meistä - *sinut ja minut* mukaan lukien - on kysyttävä itseltään tämä avainkysymys!

Heil Hitler!

Alku

Tämä kertomus Führerin viimeisestä taistelusta ensimmäisessä maailmansodassa ilmestyi *Der Schulungsbrief* -lehdessä maaliskuun 1934 numerossa. Sen on kirjoittanut Kurt Jeserich, ja se perustuu Hitlerin sotatoverilta Ignatz Westenkirchneriltä saatuihin tietoihin, joka oli palannut Amerikasta Saksaan 1930-luvulla.

Suuri kuolema ulvoo kaikkialla Flanderissa. Panssaroitu kuolema on kaikkialla. Tom maa vapisee vuoden 1918 puolustustaistelussa. Tuli vyöryy kranaatinreikien ja juoksuhautojen yli. Englantilaiset joukot epäonnistuvat hyökkäyksessään Cominesin lähellä sijaitsevia Mochen kukkuloita vastaan. Amerikkalaiset rynnäkköjoukot romahtavat kourallisen kentänharmaan taistelutahdon taskuja vastaan. Panssarivaunujen kolonnat törmäävät kuolemaan saksalaisten sankarivainajien kalliota vasten.

Konekivääritulen jylinän keskellä pauhaavat haupitsat, tykistö, miinat ja sukeltavien lentokoneiden laukaukset. Veri lannoittaa maata, joka haisee ruudilta ja jossa kuolleet eivät löydä edes kuoleman rauhaa. Uhrien vuorista kohtalo muodostaa sankaruuden ja lähes epätoivoisen ihmisyyden hirvittävän tuskan muistomerkin.

Maaailma on vannoutunut yhteen vihaan. Tuho! tuho! huutaa se tykkiensä kuumista piipuista.

Niin oli myös etuosa!

Hajallaan juoksuhaudoissa ja juoksuhaudoissa makaavat rykmentin sankarit konekivääreineen ja kivääreineen, painautuneina mullatun maan uurteisiin; vertavuotavina, mutta yhä taistellen, kiroillen, mutta ei perääntymättä!

Lokakuun 19. päivän ilta 1918 laskeutuu Flanderin kuolettavasti haavoittuneen maiseman ylle. Mutta kuolema ei vieläkään nuku. Se välähtää yhä, keltapunaisena ja raivoavana, aineellisen taistelun raivoava tuli. Joukot ovat uupuneita, märkiä ja mudan peitossa, väsyneitä ja nälkäisiä. Yksittäisiä miehiä nousee juoksuhaidoista ja kompuroi kiireesti kranaatinreiästä toiseen kohti selustaa: ruokakuskit! Vihollinen kaksinkertaistaa tulituksensa.

Kolme muskettisoturia, rykmentin esikunnan juoksijoita, juoksee kilpaa kuolemaa vastaan. Jossain takana on hylätty tykkibunkkeri. Siellä pitäisi olla kenttäkeittiö. He etenevät harppaus harppaukselta lyijysateen läpi.

Värikkäiden rakettien karmivat valot loistavat rintamalinjojen välissä. Sitten lopulta he löytävät tykistön kranaatteja ja tyhjiä kranaattihakkeja. Kenttäkeittiö on saavutettu. Kolme muskettisoturia huokaisee helpotuksesta.

Mutta vihollisen patterit raivoavat jälleen. Törmäys toisensa jälkeen, vapisevat salamet repivät maasuihkulähteitä. Puuta ja teräksenpaloja lentää ylös mudan mukana ja putoaa bunkkerin katolle. Varttitunti toisensa jälkeen kuluu. Rintamalle palaaminen on nyt mahdotonta. Sotilaat käpertyvät ja odottavat bunkkerissa. Ja oikealla ja vasemmalla, heidän edessään ja takanaan raivoaa teräskylvyssä hirvittävimmän tuhoamistekniikan vaikutus. Kolme baijerilaista muskettisoturia on lukittu tykinpiippujen mielivaltaisuudella maankuoppaan; heidän henkensä ei ole enää riippuvainen sankariteosta ja omasta tahdosta, vaan yksinkertaisesti sattuman järjettömyydestä ja saksalaisten tykkien takana olevien tuntemattomien tykkimiesten velvollisuudentuntoisuudesta, jotka pyrkivät lyömään alas englantilaiset vastustajat.

Tällaiset tunnit Suuren sodan rintamalla vaativat oikeita miehiä. Ja jos moni sotilas istui kauhu ja epätoivo niskaansa hengittäen, niin täällä puoliksi haudatussa bunkkerissa lähellä Mochea Flanderissa istui tänä lokakuun 19. päivän yönä 1918 eräs, joka oli voittanut tämän epätoivon, korpraali, juoksija, hautoja, hyvä toveri. Hän voitti itsessään sen, mikä usein pelotti muita. Neljä vuotta hän on nyt seisonut rintamalla. Täällä Flanderissa hän kerran koki tulikasteensa. Sen jälkeen hän on kulkenut hädän ja kuoleman läpi sankaruutensa vapaaehtoisuuden hengessä. Bayerriwald, Wytshaete, La Basse, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - ne olivat ne suuret taistelut, jotka hän koki. Kun kaikki olivat epätoivoisia, hän pysyi lujana; kun muut kirosivat, hän pysyi hiljaa. Kun he luhistuivat uupumukseen, hän teki velvollisuutensa. Kyllä, hän teki muutakin kuin velvollisuutensa: hän astui usein toverinsa tilalle ja - hänen sijastaan - vaaransi itse

kuoleman taisteluhelvetissä. Rykmentin juoksijat tiesivät hänen aloitteellisuudestaan - eteenpäin, eteenpäin - aina kun oli kyse käskyjen saamisesta rintamalle sulkutykkien kautta. Kun hän valmistautui hyppäämään suojasta, tuhon raivon ympäröimänä, hänen äänensä kuului lujasti: "Nyt siihen!" Hänellä ei näyttänyt olevan hermoja, ja kun muut menettivät hermonsä, hän katsoi heitä suurilla, kirkailla silmillään, ja he rauhoittuivat jälleen ja taistelivat eteenpäin.

Kun hän vietti heidän kanssaan rintaman takana niitä harvinaisia, rauhallisia tunteja, hän puhui innokkaasti rakkaudestaan: isänmaasta! Hän puhui voiton varmuudesta ja siitä kohtalosta, joka Saksalla jonain päivänä olisi, koska sen takana oli kohtalo, jota sillä ei muuten olisi tarvinnut olla.

He eivät ymmärtäneet häntä, he pudistelivat päätään, kun hän puhui noin. Siitä huolimatta he aistivat jotain suurta totuutta hänen sanoissaan. Se teki heidät pelokkaiksi ja avuttomiksi ja sai heidät nauramaan.

"Jonain päivänä, paljon myöhemmin, sinä ymmärrät minua!" hän yleensä sanoi silloin. Usein nämä keskustelut päättyivät hälytykseen, käskyyn uudesta tehtävästä. Silloin hän seiso i taas asemapaikallaan, korpraali, juoksija.

Nyt he kolme istuivat täällä yhdessä kolhiintuneessa bunkkerissa. Tunti toisensa jälkeen kului.

Sitten yhtäkkiä, kauan odotetusti, räjähtävän kranaatin välähdys iskeytyi bunkkeriin. Räjähdys heittää miehet maahan, lamaannuttaa heidät kauhusta ja heittää maan ylös. Se oli suora osuma bunkkerin sisäänkäyntiin. Kaikki tapahtui sekunnin murto-osassa.

Sitten, sodankäynnin pirullinen kauhu sivistyneenä aikanamme, se hiipi alas näkymättömänä pilvenä: kaasu!

Samalla kun rintamalinjoilla käynnistetään toinen hyökkäys, bunkkerissa olevat miehet taistelevat sitä syövyttävää kuolemaa vastaan, joka syö keuhkoja ja silmiä. Rintamalla hyökkäys raivoaa. Bunkkerissa yö jatkuu, loputon...

Aamuhämärässä korpraali kompuroi pukeutumisasemalle. Muutamaa päivää myöhemmin sairaalajuna rullaa kohti kotimaata. Vaunussa, ammuttujen sotilaiden vieressä, sokea sotilas, eilinen juoksija, brodeeraaja.

Hän, joka taistelujen loputtomuudessa ei terveillä silmillään nähnyt kauemmas kuin oman juoksuhaudansektorinsa ja sen pienen kranaatinreikien läiskän, jolla kuolema turhaan yritti metsästä hänen henkeään ja käskyjään taisteleville joukoille, hänestä - sokeasta - tulee nyt näkevä. Hänen ympärillään on yö, mutta hänen sydämessään hehkuu pyhän tulemisen liekki, ja hän, sokea, näkee nyt selvästi tämän liekin valossa maailman tapahtumien loputtomat laajuudet, jotka alkoivat verellä ja päättyvät verellä. Hän näkee kansansa kohtalokkaan kaipauksen, näkee kokonaisen maailman kärsimyksen ja kurjuuden. Kyllä, hän näkee pelastuksen tien!

Ja kun punaiset joukot sylkevät valtakunnan vaakunaa, kun kapina purkaa vapauden riepua, tässä miehessä kypsyy tahto: tämän sodan veri, sen ei olisi pitänyt virrata turhaan. Paremman voiton seppel - Saksa nostaa sen jonain päivänä uuden kansansa lippuihin!

Se oli sokean sotilaan hiljainen valo, ja niin alkoi 9. marraskuuta 1918 Pasewalkin sairaalassa kansallissosialistisen liikkeen historia.

Yksi mies lähti täältä ja tuli rumpaliksi, ja kaikkialla, missä hän muodosti ihmisistä uusia saksalaisia, he nostivat kätensä uuden uskonsa merkiksi, aivan kuten esi-isät nostivat keihään tervehtiessään kuningastaan, Führeriä.

Adolf Hitler ensimmäisessä maailmansodassa

Führerin rintamatoverit (1914-1918) Raportti

Yksi mies ottaa kaksitoista vankia

Lokakuun 10. päivänä 1914 1 lähti länsirintamalle rykmentin "List" kanssa, johon myös Hitler kuului. Flanderi oli ensimmäinen sektorimme. Mutta vasta vuonna 1916, katkerien taistelujen aikana, tapasin henkilökohtaisesti Adolf Hitlerin. Olimme molemmat selvinneet sodasta siihen asti vahingoittumattomina. Eräänä iltana olimme molemmat hylätyssä tykkiasemassa, kun vihollinen alkoi tulittaa kiivaasti ja villisti. Sitten meille "tarjoiltiin" kaasua. Koko yön tykistö moukaroி asemaamme. Luulimme selviytyneemme siitä hyvin, kunnes aamunkoitteessa saimme tietää, että Hitler oli menettänyt näkönsä. Hän itse sanoi, ettei nähnyt ja piti käsiään kipeytyneiden silmiensä edessä. Sitten hänet vietiin kenttäsairaalaan takaosaan.

Muistan selvästi erään tapauksen, joka todistaa Hitlerin henkilökohtaisesta rohkeudesta sodassa. Se tapahtui Epagnyssä. Etenemisen aikana Hitler joutui sanansaattajana kulkemaan metsäisen rinteen ohi, jota ranskalaiset sotilaat olivat miehittäneet ja joka oli katkaistu yksiköstään. Heidän kypäränsä kärkikupit työntyivät koppien yläpuolelle. Adolf Hitler tunnisti heidät kenttälasiensa läpi, tarttui pistooliin ja teki kädellään merkin taaksepäin, ikään kuin hänen toverinsa olisivat tulossa hänen takanaan. Hän ajoi kaksitoista ranskalaissotilasta pois asemistaan ja vei heidät takaisin komentopaikkaamme.

Hitler puhui usein yksinäisinä tunteina Saksan poliittisesta tulevaisuudesta. Ennen kaikkea hän oli huolissaan valtakunnan jakautumisesta moniin pieniin valtioihin. Hän vertasi Saksan lukuisia pikkuvaltioita paperinpaloihin, jotka hän oli sitonut yksitellen naruun. Yksi tuulahdus, hän sanoi, voisi puhaltaa ne pois. Mutta jos ne sidottaisiin kaikki yhteen nipuksi, edes voimakas tuuli ei voisi siirtää niitä. Jopa yksinkertaisin ihminen joukossamme ymmärsi, mitä hän halusi sanoa.

Ignaz Westenkirchner

Aineellisessa taistelussa

Läntinen armeija saa vahvistuksia, sillä idässä olevat tunnetut yksiköt on vapautettu. Mitä se merkitsee, sen voi mitata vain se, joka on seisonut täällä vuosia aineellisten taistelujen rumputulessa, se, joka - kuivuneen mudan ja veren peittämänä - tuntee myrkkykaasun aiheuttaman pistoksen keuhkoissa ja se, joka päivästä toiseen - sirpaleiden repimät haavat ovat tuskin arpeutuneet - kilpailee kuoleman kanssa tykistön ruudun läpi ja juo innokkaasti suupalan kahvia tai syö kuivaa leivänkuorta kuin se olisi hienointa kakkua.

Reservijalkaväkirykmentti 16, nimeltään "List", 6. baijerilaisen reservidivisioonan kokoonpanossa taistelee Soissonsien lähellä, vaikka sitä ei ole täydennetty, se on tyhjentynyt verestä ja ammuksista, sillä ei ole ollut tuoreita vaatteita seitsemään viikkoon, se on uupunut pakkomarsseista, se on läpimärkä sateesta, ja se kaipaa lepoa. Itse asiassa taistelut ovat tyhjentäneet ne, mutta itse asiassa ne ovat reservinä seitsemännen ja ensimmäisen armeijan oikean sivustan takana.

Ja todellisuudessa he seisovat 26. toukokuuta illalla oikean pyyhkäisyn eturivissä ja heidän oletetaan nyt käärivän vihollisen ylös. Ailettesta he katsovat Aisneen. Heidän komentajansa on majuri Anton von Tubeuf. Hän on rykmentin yhdeksäs

komentaja, ja hän on nyt johtanut "listalaisia" viisi päivää. Hän kantaa mukanaan divisioonan muut yksiköt kuuluisan ja pahamaineisen Chemin des Darnesin yli.

Koko rykmentti aivastelee juostessaan ja taistellessaan, sillä maa on paksusti peitetty tykistön ampumalla kaasulla. Täällä on jyrkkiä harjuja, jyliä kukkuloita ja "noitatanssipaikkoja", joita sirpaleet ja luodit ovat repineet, ja palaneesta maasta työntyy esiin revittyjä puun juuria ja oksia. Niiden yli on nostettava kranaatinheittimet, konekiväärit ja ampumatarvikkeet, jotta ne voidaan asettaa paikoilleen. Ja ilmassa surisee ja suhisee jatkuvasti kaiken kokoista ja muotoista tulikuumaa rautaa. Puhelinyhteydet rykmentin esikunnasta pataljooniin ja pataljoonien välillä ovat mahdottomia. Käskyjen välittämisessä sanansaattaja on kiistaton vallankäyttäjä. Melkein unenomaisella varmuudella hän juoksee ja hyppää ulos kraatterista ja lentää huohottaen räjähdysten välissä, joissa teräs-, tuli-, maa- ja savulähteet nousevat reikien, palkkien ja ruumiiden yli, teräspäälysteisten kranaattien helvetillisessä huminassa. Jos hän ei onnistu saamaan viestiään tai käskyään oikealle miehelle kuoleman polttavan sekasorron läpi, koko operaatio menee hukkaan, ja tämän etenevän sivustataistelijoiden kiilan rautainen tahto romahtaa epäonnistumiseen. Johtajien ohella hän kantaa nyt tämän taistelun kohtaloa ja lopputulosta päässään, taskussaan, taidoissaan ja rohkeudessaan.

Viisi päivää jatkuu villi sota kaikissa ilmenemismuodoissaan, ja - kuten niin usein ennen ja niin usein jälkeinpäin - rykmentin väsymättömin, rohkein ja pelottomin viestinviejä juoksee, hyppii, raportoi, ottaa vastaan käskyjä ja juoksee esikunnasta pisteeseen, pataljoonasta komentajan luo.

Ja viiden päivän kuluttua rykmentti on rullannut vihollisen rintamaa 23 kilometriä, rikkonut sen rohkeasti ja ottanut laskelmien mukaan 400 vankia, 16 tykkiä, 100 konekivääriä, neljä kuorma-autoa, 15 ammusvarastovaunua ja sapperin leirin.

"Yksittäisten johtajien saavutusten ohella suurin kunnia hyökkäyksen loistavasta suorittamisesta on kiittäminen rykmentin viestimiehiä", niin totesi R.I.R 16:n komentaja, nimeltään "List", Anton von Tubeuf.

Kesäkuun 1. päivänä 1918 rykmenttiä kunnioitetaan sillä, että sen komentaja saa sotilas-Max-Josef-käskyn. Ja 4. elokuuta uusi sotilas-Max-Josef-käskyn haltija von Tubeuf kiinnittää korpraali Adolf Hitlerin rintaan ensimmäisen luokan rautaristin, korkeimman ja tavalliselle sotilaalle juoksuhaudoissa harvinaisimmin annetun kunniamerkin.

W. L. Diehl

Suora osuma komentobunkkeriin

Keskipäivän aikoihin sanansaattajat tuovat uudet hyökkäyskäskyt. Jälleen Adolf Hitler on paikalla, järkähtämättömästi ja väsymättä suorittamassa vaarallista tehtäväänsä. Usein hän ottaa vapaaehtoisesti vastaan vaikeimmat tehtävät yhden tai toisen toverin puolesta, aina etulinjaan asti raskaassa tulituksessa.

Noin kello 13.30 käynnistetään toinen hyökkäys tykistön tuella. Avoimen alueen yli rynnäköivien tappiot ovat hirvittävät. Vain muutamat onnistuvat pistimet kädessä murtautumaan ensimmäisiin vihollisen juoksuhaudoista ja ottamaan vankeja. He eivät pääse pidemmälle. Toinen pataljoona yrittää turhaan tulla kauempana olevien toveriensa avuksi. Johtaja, reserviluutnantti Schubert, kaatuu jo ensimmäisen hyökkäyksen aikana.

Nyt rykmentin komentaja everstiluutnantti Engelhardt siirtyy henkilökohtaisesti pohjoiseen metsänreunaan. Hän tutustuu kiikaritähdeillä tilanteeseen ja tähyttää parhaan paikan vihollisen hyökkäykselle. Mutta valppaat silmät ovat jo huomanneet hänet. Konekiväärituli sataa hänen päälleen, repii pensaita oikealla ja vasemmalla ja porautuu puihin. Kimmokkeet surisevat ilmassa. Siellä Adolf Hitler ja alikersantti Bachmann ryntäävät ylös ja peittävät hänet omilla ruumiillaan. Komentaja, jonka näkökenttä on heikentynyt, kysyy Hitleriltä hämmästyneenä: "Miksi?". "Emme halua menettää rykmentin komentajaa toista kertaa", on vaatimaton vastaus. Kiitokseksi komentaja antaa hiljaisen kädenpuristuksen, ikään kuin kaikki tämä olisi itsestään selvää.

17. marraskuuta: Eniten raskasta tykistötoimintaa viholliselta. Puoli tuntia aikaisemmin prikaatin komentaja, hänen ylhäisyytensä Grossmann, antoi henkilökohtaisesti käskyn vapauttaa verestetty List-rykmentti. "Katsokaa, että pääsette takaisin", hän sanoi lopuksi everstiluutnantille. Tämän käskyn vastaanottamista varten komppanianpäälliköt ovat saapuneet rykmentin komentobunkkeriin. Tilan rajallisuuden vuoksi Adolf Hitlerin ja hänen toveriensa on poistuttava bunkkerista hetkeksi. Siellä - kello on pian kahden jälkeen - taas pamahdus. Räjähdys - suora osuma rykmentin komentobunkkeriin.

Adolf Hitler ryntää ensimmäisenä apuun. Häntä kohtaa kauhea kohtaus. Raunioiden keskellä makaavat kuolleina viestinnän aliupseeri Kreitmaier, upseerikadetti Wimmenauer ja käskyjen vastaanottaja. Vakavasti haavoittuneita ovat kersantti Ostberg, rykmentin kirjuri sekä upseeriedustajat Oberer ja Martin.

Nyt hänen katseensa etsii kunnioitettua komentajaa. Onko hänkin kuollut? Siellä hän näkee everstiluutnantin kaatuvan taaksepäin valittaen ja kuulee hänen mutisevan: "Halusin vain palvella isänmaatani!"

Hitler hyppää hänen rinnalleen. Samoin toveri Bachmann. Komentajan silvottu vasen käsi roikkuu, ja hänen oikea jalkansa on punainen verestä - kranaatin sirpale on katkaissut päävaltimon. Verenhukka on suuri; vain nopea toiminta voi pelastaa hänet. Hitler ei mieti kauan. Nopeasti hän asettaa sammalpakkauksen syvän haavan päälle ja sitoo sen puhelinjohdolla, jotta voimakas verenvuoto pysähtyy. Se toimii, hätäside on taitava ja täyttää tarkoituksensa.

Rykmentin toveri

Messenger

Yön aikana jouduin kahdesti viemään viestejä kolmannelle pataljoonalle Roeux'n eteläisellä sektorilla. Hitlerin oli määrä seurata minua. Lyhyen pätkän ajan pystyimme käyttämään junan pengertä tervetulleena suojana. Pian meidän oli kuitenkin lähdettävä siitä ja ylitettävä avointa maastoa. Polku johti meidät kahden tykkiaseman ohi. Tuskin olimme päässeet niiden lähelle, kun vihollinen tervehti meitä murhaavalla tulella. Tämä ammusten tuhlaukset ei tietenkään ollut tarkoitettu vain meitä varten, vaan ennen kaikkea tykkejä varten, joiden oli täytynyt herättää englantilaisten epäluulo. Jos olisin ollut yksin, en olisi epäröinyt ottaa täyttä suojaa. Kukaan ei olisi syyttänyt minua siitä. Viestillämme ei ollut mitään tekemistä pataljoonien sotatoimien kanssa. Jos se olisi saapunut sinne muutamaa tuntia myöhemmin, sillä ei olisi ollut mitään merkitystä. Mutta seuralaiseni oli eri mieltä. Vähintäkään epäröimättä hän pyrki - luonnollisesti kaikkia suoja hyödyntäen - etenemään nopeasti noitapadan läpi.

Sanansaattajat joutuvat usein ylittämään avointa maastoa kovimman tulituksen alla, kun taas minulle tällainen liikkuminen oli uutta, vaikka olin ollut juoksuhaudoissa vuosia. En tietenkään halunnut näyttää pahalta ja minun oli pakko seurata. Ja se meni hyvin. Pääsimme molemmat pois vaaravyöhykkeeltä ilman vammoja.

Paluumatkalla olimme jälleen tuskin päässeet lähelle tykkejä, kun vihollisen tulitus alkoi jälleen. Tälläkään kertaa ei tietenkään ollut pysähtymistä, ja hikisenä, mutta vahingoittumattomana saavuimme suojaavalle junapenkereelle.

Arrasin taistelun molemmissa seuraavissa vaiheissa Hitler oli jälleen muutaman kerran mukani, ja joka kerta selvisimme ilman vammoja.

Noina päivinä minulla oli epämääräinen tunne, että tämä lähettiläs oli erityisen onnekas, ja mikä olisi luonnollisempaa kuin se, että tunsin olevani vähemmän vaarassa hänen seurassaan.

Rintamatoveri

Tuntematon sotilas

Komentajan luennon aikana - hän puhui tilanteesta ja asemiemme parantumisesta - esirippu aukesi ja Hitlerin lähettiläs astui sisään. Hän tervehti (niin hyvin kuin luolan matalan korkeuden vuoksi oli mahdollista) ja antoi kirjallisen viestin. Komentaja luki sen luentoaan keskeyttämättä ja antoi viestinviejälle merkin, että tämä saattoi poistua. Kun esirippu sulkeutui hänen takanaan, majuri keskeytti puheensa ja sanoi esiripun suuntaan osoittaen ja korotetulla äänellä puhuen: "Kun lähetän tämän lähettilään, tiedän, että tehtävä suoritetaan yhtä hyvin kuin jos sen suorittaisi rykmenttini paras upseeri." Hän sanoi: "Kun lähetän tämän lähettilään, tiedän, että tehtävä suoritetaan yhtä hyvin kuin jos sen suorittaisi rykmenttini paras upseeri."

Tämä ylistys aiheutti ymmärrettävästi suurimman hämmästyksen. Koska majuri von Tubeuf oli jo pitkään tunnettu johtajana, joka antoi kiitosta vain harvoin, niin tämä kehu oli erityisen merkittävä, kun se annettiin sotilaille, jonka nimeä komentaja tuskin tiesi.

Luutnantti Adolf Meyer

Lähde: *SS Leitheft*, joulukuu 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1934 September 1973 28. April 2017 01/24

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stiller als je zuvor in der Nachtzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Mitglieder von Massenred, Versammlung, Vorbereitung und Vorbereitung haben nicht abgesehen, das Kino der gesamten Welt umarmen heißt geführten Führer Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten sind wichtige arbeiterliche Führer- und Kampfgemeinschaften sind Schüler an Schüler im Kampf um die Erlösung unserer weißen Völkern!

Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit!

Das vorerwähnte Gespenst ist ohne Zweifel, das Volkstum – gegen alle weißen Völkern (V) – zu kämpfen. Keine Mittel und Eisenbahnen, Luftschiffbau und Raumfahrt!

Oh "Jude" oder "Neger", ob in "Walden" oder in "Hawaii", ob auf "Propaganda" oder auf "Schiffen" anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottard Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Kansallissosialisten Uutislehti
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Mollyn haastattelu

Kolmas osa

NSK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taitteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksestä tällaisten aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of Mankind ([truth.htm](http://www.mourningtheancient.com/truth.htm)) Yritän edelleen päivittää kuvagalleriaa, mutta enimmäkseen olen keskittynyt Adolf Hitlerin ja ihmiskunnan armeijan. Minulla on nyt 21 sivua, ja minulla on vielä paljon tekemistä. Toisen maailmansodan tutkiminen on varsinaisen mielenkiintoa. Eivät tietoa yhdestä asiasta ja löydät kaksi muuta tulkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin olisi arkeologi, joka kaivaa esiin haudattua menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he eivät halua tulla esiin. Vuosien jälkeen kerran kiittää internetin tiedon ja

the NEW ORDER

Number 176 (132) Founded 1973 April 26, 2017 01/24

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture erosion, and neo-racism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottard Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Reichsleiter Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
Julius Streicher der Hitlers Picture Book
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
Reinhold Kellmann
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
Theodor Fritsch
IBORSE!

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!